

TW- Nytt

Conservare – Illuminare – Inspirare»

«Bevare – Belyse – Inspirere»

KOMMUNIKASJONSBÆRER

FOR
ODD FELLOW LOGE
NR. 22 – THOMAS WILDEY

SOMMERNUMMER
NR. 2 – 2004

Liste over embedsmenn i perioden 2003 - 2005:

Storrepresentant

Svein Terje Hermansen

Eks Overmestere

Kåre Granli, Arne Oddevald, Kjell Weum Eriksen, Arnfin Evjen,
Bjørn Schau, Oddvar L. Follestad, Svein Solberg, Bjørn Grødtlien,
Svein Terje Hermansen, Knut Borgen, Jan Erik Arnesen, Ivar T. Schmidt,
Erling Nordsjø

Valgte embedsmenn 2003 - 2005:

Overmester.....	Dag Thorkildsen
Undermester ..	Bjørn-Eirik Kirkeberg
Sekretær	Roar Mathiesen
Skattmester	Kjell Arne Bjerkland
Kasserer	Magnar Naas

Utnevnte embedsmenn 2003 - 2005:

Ceremonimester	Jørn Mood
Kapellan	Arne Johannes Aune
Inspektør	Arvid Heier Larssen
Inspektørassistent	Fridtjov Huseby
Indre vakt	Simen Levinsky
Ytre vakt	Erik Kolsrud Aas
Arkivar	Rolf Jansen
Musikkansvarlig	Svein Arild Stokland
OM Høyre assistent	Thomas Teichmann
OM Venstre assistent	Terje Strand
UM Høyre assistent	Hans Petter Jahr
UM Venstre assistent	Steinar Lyngroth
CM Høyre assistent	Henry Jarle Lund
CM Venstre assistent	Bjørn Jahr

TW-Nyttredaksjonen takker for denne gang og
benytter samtidig anledningen til å ønske
alle Brødrene og deres familier en

Riktig god sommer

TW-Nytt

KOMMUNIKASJONSBÆRER FOR
ODD FELLOW LOGE
NR. 22 - THOMAS WILDEY

SOMMERNUMMER – NR. 2 - 2004

Innhold

Leder	4
OM-spalte	5
UM-spalte	6
Styrkelse og ekspansjon	10
Schuyler Colfax	11
Sekretærhjørnet	16
5. årsberetning	18
Artikkel fra USA	21
Instituering av ny loge	26
Kjære Kristin	27
Sosialaften	29
Sommeravslutningen	30
Bilder sosialaften	32
Bilder Sommerutflukt	33
Sommerdikt	34
SOS Barnebyer	35
Gjesteskribent	36
Møteprogram for høsten	39

I redaksjonen

Redaktør:

Knut Borgen

Layout :

Svein Arild Stokland

Redaksjonsmedarbeider:

Arnfin Evjen, Oddvar

Follestad og Jørn Mood

E-mail adressen til TW-
NYTT:

knut.borgen@c2i.net

svein.stokland@nokab.no

Redaksjonen avsluttet den
16. juni 2004

OBS!

Inserater står for
innsenders egne meninger
uten at redaksjonen tar
stilling til innholdet

Leder

Arnfin Evjen

Så er vi igjen kommet frem til en forhåpentligvis lang og varm sommer, som skal benyttes til å bygge opp krefter til en ny høsttermin med mange interessante logekvelder. Møteprogrammet vil du finne inntatt i denne utgave av TW-Nytt, og bærer preg av embedsmennenes ønske om å tilrettelegge for et variert og givende semester. Reserver allerede i dag hver tirsdag som logeaften.

Det gode oppmøte vi har hatt i de siste terminer, er en stor styrkelse for logen og dens embedsmenn, og viser at vår Orden fortsatt har mye å gi av berikelse til den enkelte bror. Det er redaksjonens ønske om at dette er et forhold som vil vedvare og vi oppfordrer brødrene om å fortsette i det gode spor loge Thomas Wildey nå er inne i. I nærværende nummer vil man igjen finne en artikkel om logens styrkelse og ekspansjon, og den bør leses med stor interesse.

For skal vår Orden stå sterkt og ha fremgang, må hver enkelt loge arbeide effektivt. Med dette mener jeg at hver enkelt bror må kunne finne engasjement, berikelse og utfordringer i sitt medlemskap. Jeg vil også hevde at hver loge må aktivt arbeide for ekspansjon, slik at flest mulig av våre medmennesker, som vi mener vil finne positivt og verdifullt utbytte av et medlemskap, gis mulighet til å bli

opptatt i broderkretsen som medlemmer av logen.

Vårt siktemål må altså være en styrkelse innad i et stadig rikt og engasjerende medlemskap for den enkelte bror, og styrkelse av logen gjennom ekspansjon i økt medlemstall.

De intensjoner jeg nevner stiller i første rekke krav til logens embedsmenn, men de stiller også i høy grad krav til logens eldre og erfarne brødre, som har verdier å gi i arv til yngre medlemmer. Endelig stiller intensjonene krav til alle logenes brødre, ikke minst de yngre og nyere medlemmer, at de med et åpent sinn tar imot de verdier Ordenen har å gi oss, både i arbeid på oss selv og i arbeid for de øvrige brødre i logen.

La oss derfor ha en bevisst holdning til rekruttering av nye brødre og la høstterminen bli det tidspunkt hvor det ble startet en ny holdning til den styrkelse og ekspansjon loge Thomas Wildey

trenger. La oss benytte den kommende sommer til å tenke igjennom om det ikke i din krets finnes kandidater som burde få den glede av å bli opptatt i vår krets.

Med et fortsatt ønske om en god sommer til den enkelte bror og hans familie, avslutter redaksjonen sitt arbeid i vårterminen.

OM-spalte

Kjære brødre!

For ett år siden ble jeg valgt som Overmester i Logen. Det var med så vel frykt som glede jeg mottok den tillit dere ga meg. Frykt fordi jeg visste at kravene til en Overmester er store og glede fordi jeg visste det var en flott loge jeg skulle lede.

Erfaringene mine har vært udelte positive. Selvsagt har jeg fått vennlig veiledning fra brødre med langt mer erfaring enn meg, men alltid på en konstruktiv og positiv måte. Samtidig har jeg fra de samme mottatt god anerkjennelse når det har gått bra. Det betyr at vi alle fungerer som et team, med formål å bevare og videreformidle. Ifølge statistikken for 2003 hadde vi 46% fremmøte. Det har ikke blitt mindre i 2004. Dette er meget bra, men vi har et stort potensial for å øke denne prosenten.

Vi har nå et godt logeliv takket være innsats fra mange. Embedskollegiet som syr det hele sammen, deltakere i spillene,

Undermester som har laget et flott program for ettermøtene, Privatnevnden som har jobbet utrolig fint, nevndene som gjør en kjempejobb som ofte ikke er synlig og ikke minst alle brødre som trofast møter frem. De sistnevnte er selvsagt de viktigste. Det hjelper ikke med all verdens administrasjon om vi ikke har et godt fremmøte.

De fleste av oss kjenner en logebror som sjelden eller aldri møter. Bruk sommeren til å ta kontakt med ham, fortell om logens arbeid og prøv å påvirke ham til å møte. Selv om vi er glade for den nåværende fremmøteprosenten, er vi selvsagt

ikke fornøye før vi nærmer oss det tallet som er optimalt.

De fleste logene i vårt distrikt sliter med å få inn nye medlemmer. De fleste, som oss har nedgang i medlemstallet. Dette halvåret har vi fått tre nye brødre og til høsten skal vi innvie minst en. Det er bra, men ikke nok til at veksten er tilfredsstillende. Bruk sommeren til å se deg om i nabolaget, i familien og blant venneflokkene om det er noen som kan være aktuelle. Nevnd for Styrkelse og

Ekspensjon har laget et opplegg for den videre oppfølging av mulige kandidater.

Jeg ønsker alle brødrene og deres kjære en god, varm og livgivende sommer. Lad batteriene til en ny og spennende høsttermin og husk at det beste dere kan gjøre for deres brødre er å møte i logen.

Dag Thorkildsen
Overmester

UM-spalte

De små øyeblikk jeg aldri glemmer....

Av UM Bjørn Eirik Kirkeberg

Mange har opp gjennom årene fortalt meg at jeg burde skrive ned alle mine inntrykk fra reiser i Øst Europa slik at flere kan forstå en hverdag som vi ikke er vant med og en kultur vi i utgangspunktet bare kan drømme om. En ting er sikkert – jeg har aldri lært så mye på noe annet sted og jeg har utvilsomt blitt mer menneskekjærlig også som følge av mine møter med denne delen av verden. Det er derfor en stor glede å dele noen små øyeblikk med brødrene som en liten sommerhilsen til ettertanke. Har man først oppdaget gleden og nærheten i øyeblikket, har man også funnet en nær venn! Mange av øyeblikkene har jeg også hatt gleden av å oppdage sammen med venner og familie.

- **Øyeblikket** da jeg på tur opp Vitoshafjellet i Sofia, Bulgarias hovedstad, gleder meg over frisk luft og lys da jeg

plutselig hører en praktfull utgave av Agnus Dei fra et kloster på 2x4 meter bak noen trær i et lite søkk.

- **Øyeblikket** da jeg ser en meget vakker ung jente ta farvel med sine foreldre ved Sofias flyplass i 1998, kledd i sine beste klær, og i full visshet om at hun skal arbeide i en hotellresepsjon i Amsterdam noen dager senere. Noen meter bortenfor står to av hennes "reiseledere" og gnir seg i hendene og skryter av at de nok en gang har klart å lure en kvinne til prostitusjonsmiljøet.

- **Øyeblikket** da jeg rådvill i New Delhi i India som fersk logebror følte meg truet av et utall "selgere" og jeg gjør vårt Logetegn og ett minutt senere hører en vennlig tysker som spør om jeg trenger hjelp fra en "Bruder".

- **Øyeblikket** da Mariana Dimitrova i Sofia får JA til å fortsette sine avbrutte studier ved Universitetet pga garanti fra et fond av 10 brødre fra Thomas Wildey som gjør det økonomisk mulig for henne å leve normalt for å fullføre studiene.

- **Øyeblikket** med å få sitte på rad 1 i Bolsjoiteateret i Moskva og se musicalen Notre Dame de Paris praktfullt fremført og med en innlevelse av Esmeralda jeg aldri glemmer.

- **Øyeblikket** i Kiev under den ortodokse påskefeiringen da

ALLE, fattig som rik, har med seg en palme inn til byens sentrum og lager sitt eget opptog til minne om inntoget i Jerusalem. Å samtidig se våren og alle alleene i Kiev er det vakreste jeg har sett i noen by.

- **Øyeblikket** en sen vinterkveld i Stare Miasto, Warszawas gamleby, da jeg plutselig hører en fløytespiller på et gatehjørne spille Il Silenzio (Stillheten) ut i kveldsmørket og hvor tonene skaper den fineste harmoni med livet omkring. Fløytespilleren og meg selv er de eneste som er ute denne kvelden.

- **Øyeblikket** da jeg etter en lang marsj finner kirkegården og den virkelige graven til Wladyslaw Zpielman fra Roman Polanskis "Pianisten" og kan på egen hånd gi min honnør til den mannen som overlevde Holocaust fordi han aldri sluttet å tro på det gode i mennesket, på symfonien mellom menneskene og på at Chopins Nocturne skulle bli hans redning.

- **Øyeblikket** den 12.mars 1999 da Polen blir medlem av NATO og de har islagt hele plassen foran den Ukjente Soldats Grav og har tidenes vakreste Holiday on Ice Show for titusenvis av tilskuere. Tryggheten og gleden i folks øyne over å få ytterligere noen kilo støtte og varme fra venner i Vest.

- **Øyeblikket** i Polens Gdansk utenfor verftet der Lech Walesa og hans Solidaritet dannet grunnlaget for Polens egen frigjøring fra kommunismen. Statuen hugget inn i fjellveggen av to mennesker bak fengselets gittermur og hendene strakt opp mot lyset. Og... der det nydeligste bed av Forglemmegei foran monumentet sa mer enn millioner av ord.

- **Øyeblikket** en søndag vintermorgen i Minsk å se alle mennesker uten livsglede, slitne mennesker går omkring og bruker sitt liv for mindre enn 80 USD per måned mens en statsmafia har all kapitalen. Det samme øyeblikk av å bli stoppet på gaten av en smilende narkoman kvinne. Hun var den eneste som smilte i Minsk den dagen.

- **Øyeblikket** i Timisoara, Romania en sommermorgen 6 måneder etter Chaucos fall og se en kvinne på kne på et gatehjørne med et bilde av sin sønn hun aldri får tilbake, men som friheten på papiret nå gir henne tilgang til å bekjenne for sine omgivelser. Fortvilelsen og gleden i samme øyeblikk å betale 1 dollar til en gutt for å passe bilen min i ett døgn blant hundrevis av flyktninger

utenfor hotellet i et ødelagt Romania.

- **Sorgens øyeblikk** over i Moskva å betale 10 ganger høyere inngangsbillett til de store Pushkingalleriene bare fordi du er turist og vestlig kapitalist i et land der kapitalen er større enn det Norge noen gang har kunnet oppdrive.

- **Gledens øyeblikk** i Moskva noen timer senere den 22.desember i 30 kuldegrader utenfor Tretyakov-galleriet blant hundrevis av lokale kunstnere å finne et bilde av glede og kjærlighet og fargers renhet og en kunstner som dag og natt står her for å selge kanskje to-tre bilder i måneden til 50 dollar per stykk.

- **Øyeblikkets** gleder og sorger over å få verdsette Elie Wiesels ord om "Aldri å glemme" og "Glemmer man en, glemmer man livet" og få besøke og lære av alle konsentrasjonsleire i Polen, Litauen, Tyskland sammen med brødre og venner. Gleden over å kunne legge ned en krans for en norsk sykepleierklasse i Majdanek-leiren utenfor Lublin på vegne av unge mennesker i Norge som heller ikke vil glemme.

- **Øyeblikket** i det lukkede Russlands Kaliningrad og enklaven

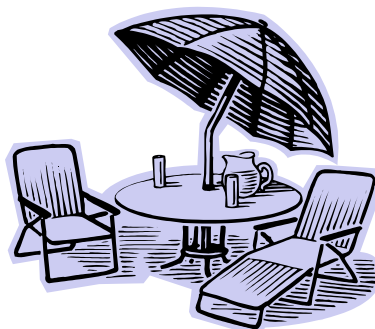
mellom Litauen og Polen da jeg sammen med bror Jarle og Arvid kan stige ned i en ekte og original sovjetisk ubåt fra den kalde krigen og føle kanskje bare sekunder av den stemning som har vært rådende her. Samtidig å se et uferdig "Sovjets hus" på byens beste tomt som står som et skrekkeeksempel på manglende plan og arkitektur.

- **Øyeblikket** i Estlands Tallin en sen og kald vinterkveld sammen med min kone å sitte varmt og godt ved en av restaurantene rundt markedsplassen og se snøen falle utenfor panoramavinduet og nyte et alle tiders herlig måltid, kjenne hjertevarmen fra et broderfolk i mat og stemning.

- **Øyeblikket** i Kiev etter et seminar da en fremstående bankdirektør kommer til meg og sier: Takk fordi du har vist meg betydningen av nærhet og ømhet overfor medmennesker. Takk fordi du har vist meg det min datter snart i femten år har forsøkt å fortelle meg er min største svakhet.

Alle disse øyeblikk blir kanskje annerledes og muligens også litt mystisk i sin natur når jeg nå slutfører dette dokumentet og ser at jeg må gå ut for å klippe plenen, si god morgen til min familie, og oppdage de øyeblikk der det gjelder å ta vare på de nære ting i en verden av alle store øyeblikk.

Ha en god øyeblikkets dag!

En påminnelse fra Nevnd for Styrkelse og Ekspansjon

Trofaste lesere av TW-nytt har helt sikkert fått med seg at Nevnd for Styrkelse og Ekspansjon har spesielle planer for høstens informasjonsaften / venneaften. Stor Kapellan Arnfin Evjen har beskrevet opplegget i detalj i forrige nummer av TW-nytt, og ideen stammer fra Loge nr. 20 Fridtjof Nansen. Denne Logen har hatt svært gode resultater med sin "gruppearbeid" – modell, og faktisk har DSS Per Bredo Østby pålagt distriktets loger å kontakte loge nr. 20 i sakens anledning for deretter å forsøke en variant av opplegget i egne rekker.

Kort referert ser derfor Nevnden for seg følgende gjennomføring av høstens informasjons –aften: I slutten av november vil alle møtende brødre motta en spesiell invitasjon til et kort gruppearbeide over en kopp kaffe i FORKANT av et av arbeidsmøtene i november måned. (Man møter altså til helt vanlig tid – logen vil bli åpnet en halv times tid "forsinket".) I invitasjons – brevet vil brødrene allerede være inndelt i 7 – 8 grupper. Gruppenes oppgave, i de ca. 30 minuttene før vi går inn i logesalen, vil være å diskutere fadderskap generelt og oppmuntre deltagerne i gruppen til å presentere konkrete navn på personer som man kunne tenke seg å invitere til vår informasjonsaften i november. De personene som blir foreslått, vil bli kontaktet direkte av Nevnden i et eget, personlig brev med invitasjon til å delta på informasjonsaftenen. Denne vil så bli avholdt på tradisjonell måte den 23. november.

Følgelig har alle våre brødre en meget viktig oppgave i Logens "sommerferie". Tenk NØYE igjennom hvilke personer i vennekretsen, familien eller på arbeidsplassen som man KUNNE tenke seg å ha med på en informasjonsaften i vår Loge. Å være med på en slik kveld er som kjent helt uforpliktende. Kanskje vil nettopp deltagelse på dette arrangementet avklare viktige spørsmål både for den potensielle fadderen og for kandidaten i forhold til et fremtidig medlemskap i vår krets.

Og husk til slutt: Kanskje nettopp sommeren er tiden for ettertanke når det gjelder den vekst og ekspansjon vi alle er avhengige av. Vi må plante nytt for å få Logen – og Ordenen til å spire og gro. Nevnd for Styrkelse og Ekspansjon ønsker vel møtt til høstterminen – med NYE navn i tankene.

Svein TH. / Nevndens formann.

FRA VÅR ORDENS HISTORIE

SCHUYLER COLFAX – DEN GODE ODD FELLOW

Schuyler Colfax, som av mange betegnes som Rebekkainstitusjonens grunnlegger, var en bemerkelsesverdig mann. Uten medfødt rikdom, uten innflytelsesrike venner og med en alminnelig skoleutdannelse, ble han en fremtredende skikkelse i den store utvikling som fant sted i USA på midten av 1800-tallet.

Schuyler Colfax – hans liv.

Han ble født i 1823 i New York, noen få måneder etter sin fars død. Hans mor sto følgelig alene i ung alder med ansvaret for en liten gutt. Men de fikk begge et trygt hjem hos mormor, og her vokste han opp, omgitt av kjærlighet fra to kvinner. Hans mor giftet seg på nytt da han var 11 år, og familien flyttet til staten Indiana, hvor stefaren overtok en fast stilling som statsansatt revisor i byen South Bend.

Schuyler Colfax var tidlig utviklet, klar og logisk i sin tankegang og med en merkelig evne til å vinne menneskers sympati. Han var ærgjerrig, uten streberens voldsomme fremferd, og utpreget hensynsfull mot sine nærmeste, og hans venners antall steg år etter år. På sin 18 års fødselsdag skrev han i sin dagbok ” Det er en stemme inni meg som sier: Gå videre! Gå videre! – og det vil jeg gjøre. Om jeg kommer opp ad berømmelsens stige, og kanskje faller ned igjen – ingen vet hva de neste 18 år vil bringe. Men, hva enn min skjebne blir – jeg må videre.”

Han hadde tidlig interesse for politikk og fulgte med iver de politiske begivenheter. Han begynte på det juridiske studium, men advokat ble han aldri. Under studietiden utførte han forskjellige verv som korrespondent for en stor avis i Indiana, samtidig som han tjente som medhjelper eller fullmektig for statsadministrasjonen på samme sted.

I 1845 kjøpte han avisen ” South Bend Free Presse ”, og dette foretagende arbeidet han opp i de følgende år, så det ble innflytelsesrikt og meget lest. Dette var veien inn i politikkens verden, men ennå følte han seg for ung til å ta aktiv del i statsstyrelsen. Men det var allikevel brukt for den unge Colfax med de fremtredende evner, og han ble sjelen i planene om Pacific-banen og arbeidet også med postvesenets organisasjon i hele Amerika. På grunn av dette arbeidet var han egentlig selvskreven og anbefalt som landets nye ”post-general”, men president Lincoln satte seg i mot hans utnevning. Begrunnelsen var at han

ennå var en ung mann, som allerede hadde en posisjon i samfunnet, og en glimrende karriere var i vente, samt at han var sikker på en lysende fremtid i statens tjeneste. Disse to menn ble siden nære og fortrolige venner, og Schuyler Colfax var den siste som i Lincoln's hjem snakket med den store presidenten, før han bega seg til det teater snikmordet fant sted.

Schuyler Colfax var stadig opptatt av dagens politiske og sosiale spørsmål. Da han var en klar og skarpsindig debattant, kom han snart inn i senatet, og ble oppfordret til å søke valg som sin stats representant. I en alder av 31 år ble han innvalgt i Representantenes Hus, hvor han straks vant en fremtredende plass. Han ble formann i senatet under borgerkrigens kritiske år og gjenvalgt til denne stilling tre ganger. I 1869 ble han visepresident for De forenede Stater under president Grant, og var det frem til 1873.

Han var en ivrig talsmann for negerslaveriets avskaffelse, og både i denne saken samt ved de store politiske omveltninger som fant sted under og etter borgerkrigen, ytet han en fremragende innsats. Han var presidentens kloke og gode rådgiver samt fortrolige venn. Men som alle store menn innen politikken, hadde også han motstandere som i det skjulte prøvde å skade han. Usanne beskyldninger ble fremsatt om at han i en fjern fortid hadde mottatt bestikkelser til egen økonomisk fordel.

Dette gikk den ærekjære og edle mann så nært til hjertet, at han trådte ut av det politiske liv i 1873, da valget av Colfax som Amerikas nye president var nært forestående. Han foraktet den motbydelige streben etter makten selv, ved å ødelegge for andres fremgang. Men hans posisjon var urokkelig, og Amerika's president sammenfattet det i følgende ord: ” Vi har nå og for alltid tilsagt Dem vår fulle tillit til Deres karakter, Deres kamp for sannhet og rett, renhet og patriotisme, som alltid er blitt praktisert i Deres 20-årige gjerning i Deres lands tjeneste, og vi vil bevare den hengivenhet for Deres person, som har ledet oss til stolt alltid å kalle Dem vår Schuyler Colfax.”

I de følgende 12 år, hvor han virket som privatmann, steg hans anseelse ytterligere. Egentlig var disse siste år av hans liv de mest verdifulle, både for hans land og han selv. Han opptok en forelesningsvirksomhet som førte han til universiteter og skoler over hele USA, og hans glimrende oratoriske evner måtte alle anerkjenne. Hans emner var tallrike – historiske, kulturelle, humanistiske og etiske. For Odd Fellowordenen ble han den store forkynner, tiljublet og verdsatt over alt. Hans reiser var et triumftog som ikke var opplevd før.

Schuyler Colfax var et av de få mennesker som gjorde liver verdt å leve, sa en av hans venner.” I hans store hjerte var ingen uvilje mot noen, og hans nestekjærighet var altomfattende. Han hadde kjempet den gode strid og hadde vunnet, i det

offentlige som i det private liv. I solskinn og storm var hans øyne alltid vendt mot stjernene.” Hans ettermæle beviser disse ord.

Schuyler Colfax's ble gift med sin første hustru i 1844, men hun døde etter 19 års samliv i 1863, og savnet var dypt. I 1868 giftet han seg på nytt, og i dette harmoniske og lykkelige ekteskap ble hans eneste sønn født, som bar farens navn videre.

”Den 13. januar 1885 går en eldre herre med et påfallende mildt og sympatisk ytre inn på jernbanestasjonens venterom i den lille byen Mankota i Minnesota. Han takker bæreren som har båret hans bagasje, legger sin håndveske og pels på en benk, setter seg i en armstol og strekker benene behagelig ut. Det er varmt og godt inne i venterommet, utenfor er det 30 grader kaldt. Han lener seg tilbake - plutselig blir han blek- to andre reisende iler til for å hjelpe ham. Han bøyer hodet tilbake - ser oppover – og utånder.”

Slik skriver et øyenvitne til hans hustru og han tilføyer: ” Denne dag er den sorgeligste i Mankota's historie. Han gikk bort i fremmede armer, men jeg forsikrer Dem frue, at hans nærmeste venner kunne ikke ha gjort mer for ham enn det vi forsøkte å gjøre.” Dette var Schuyler Colfax' død, en brå og plutselig avslutning på et rikt liv. Midt i sitt elskede arbeid gikk han bort, denne dyktige og store statsmann, den ærlige og sanne Odd Fellow, hvis venner taltes i hundretusener, og han var Rebekkainstitusjonens stifter.

Schuyler Colfax – hans virksomhet som Odd Fellow

I 1846 – kun 23 år gammel – ble han opptatt i Odd Fellowordenen. Han beskrives igjen som en begavet ung mann, en god kamerat med utpreget talent for interessante og underholdende samtaler, kunnskapsrik og meget veltalende.

Han ble Storrepresentant i den Amerikanske Storloge 3 år etter opptagelsen, kun 26 år gammel. Han ble også gjenvalgt til Storrepresentant, til tross for at han levende beskjeftiget seg med en sak som ikke hadde brødrenes udelte tilslutning, nemlig kvinnenes inntreden i ordenen.

De første spede røster om å skape en viss forbindelse mellom kvinner og ordenen lød først gang omkring 1840, da de frihetstanker som oppsto i forbindelse med den franske revolusjon, nådde frem til Nordamerika. De ble imidlertid møtt med stor motstand, fordi ”kvinnens hellige plass var i hjemmet, slik at hun kunne bli skånet mot ytterverdens og offentlighetens kalde berøring.”

I 1846 fremkom det til behandling på Storlogemøtet et forslag om at det ville være formålstjenlig at Odd Fellowhustruer på en eller annen måte kunne gi seg til kjenne overfor ordenens medlemmer og bevise deres identitet overfor fremmede. Dette resulterte i en beslutning om å forsyne enhver broderhustru, hvis mannen forlangte det, med et anbefalingskort

utstedet av mannen loge for et år ad gangen.

Så i 1850 ble det foreslått å opprette en æresgrad for Odd Fellowhustruer, og et utvalg bestående av tre brødre ble nedsatt for å vurdere dette nærmere. Schuyler Colfax var et av utvalgets medlemmer, og han fremmet et mindretallsforslag som gikk ut på å instituere en felles æresgrad for 3. grads brødre og deres kvinnelige pårørende. Tildelingen skulle gjennomføres av embedsmenn i mannens loge.

Under Storlogemøtet i 1851 skriver Colfax følgende til en bror: ”Vi har arbeidet 11 timer om dagen og ved hver anledning stemt for mitt yndlingsmål, kvinnes ordensgrad. Jeg ble imøtegått på det kraftigste, og alle innsigelser ble reist og det ble gjort alle forsøk på å undertrykke det. Stor var derfor min glede, da alle hadde oppgitt forslaget som håpløst, at det ble gjennomført med 47 stemmer mot 37”.

Schuyler Colfax's erkjennelse av den kvinnelige psykes beste egenskaper: lydlighet, fromhet, ydmykhet og styrke, fikk han til å velge Rebekka som symbol og virkeliggjørelse av disse egenskaper. Han skrev selv ritualet for Rebekkegraden, dens symboler og passord, han dro også frem andre bibelske forbilder, som det ble bygget videre på i de følgende år. Han fremhevet spesielt kvinnens berettigelse til å delta i ordenens humanitære arbeid, som han mente var godt egnet for hennes evner. Men

det skulle gå mange år innen Rebekka-logene ble særlig utviklet, og hans Rebekkegrad åpnet, som foran nevnt, bare veien for Odd Fellowbrødrenes hustruer, og disse fikk betegnelsen Rebekkedøtre.

Men han så sitt verk utvikle seg, og i 1865 ble det hevdet at så mange som 60.000 kvinner hadde fått Rebekkegraden, og at antallet i forholdet til brødrene var som 1 til 4. Men man skal være klar over at det ikke på noen måte var tale om en ny logegren, eller om en ny og integrert del av ordenen. Rebekkegraden var en æresgrad, som kunne tildeles en godstående 3. grads bror og hans hustru, og hadde egentlig ikke noe formål utover det selskapelige og sosiale. Dog kan det likevel med styrke hevdes at innføringen av denne grad kom til å danne grunnlaget for hele den utvikling som senere har ført til den grunnfestede stilling Rebekkesøstrene i dag har innen vår orden.

I en protokoll fra Storlogemøte i 1864 står det at: ”kvinnene er alltid langt forut for Storlogen i deres ønsker, som de med standhaftighet og med ikke alltid like lovlige midler forfølger med stor nidkjærhet, inntil det lykkes.” Storlogen besluttet derfor dette år å nedsette et nytt utvalg, som skulle se på nye retningslinjer for Rebekkegraden, da det mange steder var utviklet en illegal praksis, hvor søstrene avholdt egne møter og hvor de selv var med å tildele graden.

I 1867 uttalte Stor Sire at ”Rebekkagraden har nå eksistert i 16 år, men i en så grov og ufullstendig form, at den enten helt må avskaffes, eller den må endres, så Ordenen kan være bekjent av den.” Dette førte til at man i 1868 vedtok å løfte tildelingen av Rebekkagraden ut av broderlogene og tildel den i særlige loger bestående av rebekkadøtre. Og den 22. oktober 1868 ble verdens første legale Rebekkaloge instituert, nemlig Bloomfiled Rebekah Lodge nr.1. i Iowa.

Det skulle imidlertid fortsatt gå flere år før kvinnes opptagelse i ordenen ble utvidet til å omfatte en Odd Fellowbrors ugifte datter samt hans enke så lenge hun forblir i denne status. Fra 1894 kunne alle ugifte hvite kvinner bli opptatt, under forutsetning av at hun var fylt 18 år og trodde på et høyeste vesen samt var i besittelse av en god moralsk karakter.

Dette skjedde hele 9 år etter Colfax var død, men han opplevde som foran nevnt å se sitt ”yndlingsmål” vokse og trives, ja til og med skyte friske skudd i andre

verdensdeler. Det kan fastslås med stor grad av visshet at en mann som har nådd frem til en av samfunnets høyeste poster, må ha bidratt til å høyne ordenens anseelse og skapt en større forståelse for å gi kvinnene adgang til Odd Fellow-ordenen. Først fra 1910 kunne alle kvinner bli medlemmer av Rebekkaloger.

Den 18. mai 1887, to år etter Schuyler Colfax’ død, avduket man under stor høytidelighet et gedigent minnesmerke over han i universitetsparken i Indianapolis. Tilstede var representanter fra både staten og ordenen, men det var en søster som foretok avdukingen. Tanken om igangsettelse av en innsamling til minnesmerket kom også fra Rebekkasøstre, basert på takknemlighet mot den mann som hadde kjempet frem deres muligheter til å delta i det humanitære og oppofrende arbeid, som ordenen den gang som nå fremhever som en av sine store oppgaver.

Arnfin Evjen

Sekretærhjørnet

Kjære brødre!

For at Logens medlemsfortegnelse skal være så riktig som mulig, oppfordrer jeg brødrene til å melde fra om adresseforandringer, nye telefonnummer og e-postadresse etc.

Her er noen gratulasjoner og oppdateringer som brødrene bør merke seg.

Nye brødre

Steinar A. Holmsen
Vallervn 107, 1346 Gjetsum
Tlf P: 67 54 75 72 - Tlf A: 90 75 75 67
Stein.holmsen@hartmark.no

Rune Mediaas
Gråkamvn 5E, 0779 Oslo
Tlf P: 22 14 26 04 - Tlf A: 90 94 32 58

Vi gratulerer

Kjell Weum Eriksen 85 år den 25. juni

Gradspasseringer i Logen

Det Gode Vennskaps Grad er tildelt
Ugur Eddie Dæglum

Gradspasseringer i Leir nr 12 Akershus

Den Gylne Leveregels Grad er tildelt
Thomas Teichmann
Arvid Heier Larssen
Roar Mathiesen

Døde brødre

Georg Edvin Rognstad døde den 24. mai
Per Johan Hellan døde den 15. april

Noen adresse forandringer

Jens Hudseid Rojahn
Ny adresse: Calle Carmona 17
11310 Sotogrande
0000 Cadiz-San Roque, Spania

Ugur Eddie Dæglum
Ny adresse: Malerhaugveien 24A
0661 Oslo

Jan Erik Arnesen
Ny adresse: Tyrihansveien 2
0851 Oslo
Tlf A: 22 59 30 20

Noen andre endringer:

Arne Johannes Aune
arne.aune@dnbnorfinans.no

Arnfin Evjen
Tlf A: 22 91 59 70

Gir Holst
geirholst@dcpost.no og
geir.holst@mantena.no

Per Runfors
Per_runfors@hotmail.com

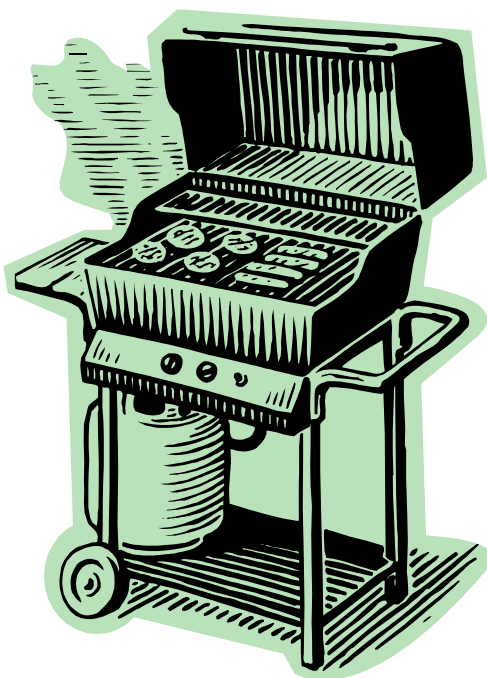
Har du endringer i dine personlige vita
som du mener logens brødre trenger å
kjenne til, så send en mail til
Roar.mathiesen@boschrexroth.no

**Husk også å se på vår lokale
hjemmeside på internett fra tid til
annen.**

Jeg vil til slutt minne brødrene om
sommertreff hver tirsdag utover
sommeren på Paddy's i Stortingsgaten
28 fra kl 17.00

Sekretæren ønsker brødrene en riktig
god sommer.

Hilsen
Roar Mathiesen

Utdrag av
LOGE NR. 22 THOMAS WILDEY's
FEMÅRSBERETNING
1948 – 15/1 – 1953

Logens utadvendte arbeid. (Sosialnevnd)

Det ga sikkert noen hver noe å tenke på, da avdøde SS Middelthon – på Ordenens 50-årsdag 26. april 1948 – sa at vår Orden først og fremst var en humanitær organisasjon. Å være humanist det dekker jo meget, ja meget mer enn noen kan oppfylle helt ut. Men å prøve på det, så langt vår evne og vilje rekker, det er i sannhet en stor oppgave. Vår loge var jo den gang bare noen måneder gammel, men vi fikk altså allerede i staten beskjed om vår oppgave fra høyeste hold.

Da br. Axel Middelthon i oktober samme år kom med oppfordring til logen – ja til hele Ordenen – om å være med og hjelpe noen av krigens ulykkelige – tsjekkiske kvinner og barn. Som Norsk Samband av Politiske fanger hadde besluttet å yte hjelp, var logen straks rede, og valgte en komité til dette arbeid bestående av brr. Bjarne Sætre, Ivar Steig og Axel Middelthon. Br. Middelthon reiste, sammen med flere tidligere Tysklandsfanger, til Tyskland for å se hva som kunne gjøres. Der ble i all hast samlet sammen klær og mat, og det ble en ganske stor sending som kom av gårde.

Den 3. november 1948 kom så første sending flyktninger, noen og femti kvinner og barn, som ved ankomsten ble mottatt i våre lokaler som det første sted på norsk jord. Lotteforeningen møtte opp, og bordene sto ferdig dekket, likesom lege var tilstede for å undersøke samtlige.

Meningen var at flyktningene bare skulle mottas av oss, med mat og losji, før de dro videre til foreløpig opphold i Gausdal. Men da vi så den forfatning de stakkars mennesker var i, forstod vi at her måtte gjøres mye mer. Først måtte skaffes klær for den første tid. De hadde ingenting da de kom – ikke skikkelig skotøy, ingen varme klær.

Etter konferanse med Storlogen, satte Thomas Wildey i gang en større innsamling og sendte via Storlogen anmodning til samtlige manns- og Rebekka-loger om hjelp. Og hjelpen kom. Før flyktningene hadde vært mange dager i Gausdal kunne vi sende opp til dem nye beksømstøvler til alle, varmt undertøy, strømper, kjoletøy, ulltepper, lommepenger for den første tid, 2 symaskiner, og blåtøy og flanell, så kvinnene selv kunne sy. Og til jul

ble sendt gaver til barna. Bidragene strømmet inn, fra Rebekka-logene, fra Odd Fellow-logene, fra firmaer og private, innenfor og utenfor Ordenen. Som et lite eksempel kan vi nevne at en trikotasjefabrikk fikk høre om vårt arbeid og ga oss straks dobbelt sett undertøy til samtlige flyktninger vi hadde tatt oss av.

Senere ble flyktningene i Gausdal fordelt utover landet. Flere kom, og våre myndigheter sendte en kommisjon til Tyskland for å hjelpe flere hit. Vi tok det som vår oppgave å hjelpe alle kvinner og barn ved ankomsten hit – med klær og annen hjelp de måtte trenge. Mennene kom senere oppover, og familiene ble fordelt utover landet, hvor arbeid kunne skaffes som passet best for de forskjellige, og hvor de kunne få hus.

Disse måtte også hjelpes med utstyr til huset.

Logens hjelp ble fordelt på ca. 200 kvinner og barn. Noen har senere reist fra Norge igjen, da mennene delvis har fått arbeid i andre land, særlig U.S.A. og Canada. Men de fleste bor her fremdeles, og undersøkelser har vist at de trives bra. De er dyktige arbeidere, og har på enkelte felter vært til god hjelp for landet.

I årene 1948/1950 kostet hjelpen i alt i penger kr. 10.603,-, men bidragene i varer var langt større. Bare av blåtøy og flanell gikk der med ca. 800 meter.

Uten den store hjelp utenfra hadde vårt arbeid ikke vært mulig. Pengebidragene fordeler seg:

Rebekka-loge	St. Sunniva	Kr. 1.500,-
”	Urania	500,-
”	De 7 stjerner	500,-
”	Vaar	412,-
”	Caritas	500,-
Loge	Rune	500,-
”	De 7 Fjelde	375,-
”	St. Halvard	400,-
”	Eystein	260,-
”	Veøy	400,-
”	Polarlys	300,-
”	Fridtjof Nansen	400,-
”	Norvegia	500,-
”	Thomas Wildey	<u>4.056,-</u>
		<u>Kr.10.603,-</u>

Gjennom flyktningene fikk vi beskjed om en tsjekkisk ordensbror som levet

i elendige kår i en leir i Tyskland. Han var tidligere professor dr. i

Tsjekkoslovakia. Hans hustru og barn var syke. Til denne familie ble sendt mat, og etter konferanse med br. SS Hallan ble br. hjulpet med lån til klær og utstyr for reise til Egypt, hvor han nå har en større stilling i administrasjonen. Hans hustru og datter er nå friske, og vi står fremdeles i forbindelse med ham.

Høsten 1951 fikk logen anmodning om hjelp til en fanges familie. Familien besto av hustru og 4 barn, det eldste 4 år. De bodde i et værelse på 6 kvadratmeter, uten ovn – og i elendig forfatning. De eide praktisk talt ingenting av klær og utstyr. Til jul ble familien oppkledd, og ved samarbeid med Oslo Kommune ble der skaffet dem annet hus, foreløpig i brakke. Inventar ble anskaffet, fra gulvteppe, gardiner, sengeklær, kjøkkenutstyr og klær til lysekrone, kokeplater, strykejern og symaskin. Moren har fått morspensjon, og det går nå bra med familien som logen imidlertid vil holde øye med fremover i tiden.

Av hjelp til Storlogens og andre logers utadvendte arbeid har Thomas Wildey bevilget kr. 10,- pr. medlem pr. år til underbegavede døve i Andebu. Dette bidrag er besluttet for 6 år, hvilket blir ca. kr. 5.200,-. Bidrag til loge Fridtjof Nansens arbeid for nødlidende i Korea kr. 100,-. Bidrag til Reb.loge Urania`s arbeid for barn fra Finnmark kr. 150,-. Bidrag til Reb.loge Catas` arbeid for fangers etterlatte kr. 98,-. Julegave til Døves Barnehem i Andebu kr. 100,-. Innsamling ti Poliomyelitt-saken kr. 10,- pr. medlem. Innsamling til Kreftsaken kr. 1.600,-. Innsamling til hjelp for utgift m.r. kr. 275,-. Bevilget til Odd Fellow sang og musikkstevne i Bergen kr. 100,-.

Som vi ser av ovennevnte referat, har logens sosialnevnd helt fra starten vært opptatt av å hjelpe vanskeligstilte. Beløpenes størrelse gjenspeiler naturlig nok det generelle prisnivå på denne tiden, men noen vil sikkert hevde at beløpene var små og mottagerene mange.

Dette er sikkert også situasjon for dagens sosialnevnd. Skal vi gi små beløp til mange eller er det bedre og støtte færre, med større beløp ?

KB

DEN GANGEN JEG OPPTRÅDTE I GOUNODS OPERA "FAUST" SAMMEN MED THE METROPOLITAN OPERA COMPANY.

av Oddvar Follestad

Jeg kunne gjerne ha anvendt en mer spennende overskrift en ovenstående, som for eksempel: Den gangen jeg reddet "The Metropolitan Opera Company" fra noe som ellers lett kunne ha blitt en særdeles "hullet" fremføring av operaen "Faust".

Dette ville imidlertid ha spent mine leseres forventninger om min rolle i det som her skal berettes alt for høyt, så jeg nøyer meg med den opprinnelige innledningen.

Som den våkne leser av vårt utmerkede medlemsblad allerede har fått med seg, hadde jeg under min studietid ved Universitetet i Minnesota funnet ut at det ville virke oppkvikkende på min mentale helse om jeg fikk krydret mitt noe jordnære pensum ved Business School med ukentlige sangtimer ved Music School. Og det var under et besøk, nettopp ved sistnevnte institusjon at jeg ble stående foran et stort oppslag på informasjonstavlen i skolens forhall. Med store øyne leste jeg at et ensemble fra "The Metropolitan Opera Company" skulle oppføre operaen "Faust" av Gounod kl. 13.00 søndag om vel en uke. Og det var ikke noe B-lag som skulle komme. Ezio Pinza skulle synge Mephisto, og Renata Tebaldi tolke Margaretha, verdensstjerner begge to. Innehaverne av rollene som Dr. Faust og Margarethas bror Valentin var ukjente navn for meg, men jeg tvilte ikke et øyeblikk på at de også var av høy klasse. Det var bare en ting som sto i

veien for en stor operaopplevelse, og det var billettprisene. De var håpløst høye for min pengepung.

Men hjelpen viste seg ikke å være langt unna. En medstudent som "tok opp" som det het, både sang og drama, så meg stående noe tafatt og nedstemt ved oppslagstavlen, ante mitt dilemma, og foreslo at jeg kunne melde meg som ekstra statist ved forestillingen. Det var behov for 20 mannlige studenter som skulle agere landsbyfolk. Tyve hadde allerede meldt seg, men han var sikker på at en ekstra bondeknøl knapt ville merkes. Og slik gikk det til at søndagen vel en uke etter vår samtale, sto jeg sammen med 20 andre unge menn "oppmarsjert" i en liten sal bak scenen i universitetets kjempemessige konsertlokale, Northrop Hall, barbent, og for øvrig kun iført truse, og ventet spent på våre kostymer.

Jeg må si at jeg følte meg noe usikker der jeg sto. Vi var jo overtallige, og kanskje ville det bli trøbbel av den grunn. Sleipt nok hadde jeg stilt meg midt i rekka, men var i grunn innstilt på at hvis det ble bråk, skulle jeg frivillig forlate valplassen.

Mine funderinger herom ble avbrutt av tilsynekomsten av en liten mann med blank skalle, men desto større hårfylde i nakken. Han hadde en kjempebylt med kostymer over den ene armen, og enda mer utstyr som han dro etter seg på en liten tralle. Så begynte han på den merkeligste utgave av "italiensk-amerikansk" å telle oss. "Vanne, toe, trie, fåre, faive, sikse osv. til tvennety, og så med et usigelig forundret uttrykk i ansiktet; "tvennetyvånn".

Han ristet oppgitt på sitt gamle hode, så nakkekrøllene danset, og begynte på ny: "Vanne, toe, trie osv., osv. og da han igjen uvegerlig kom til "tvennetyvånn", satte han opp et om mulig enda mer forundret fjes enn ved første gangs telling, ristet nok en gang på hodet, og forsvant.

Jeg ante uråd. Dette lovet ikke godt. Desto større ble lettelsen da han plutselig dukket opp igjen, fremdeles med den svære klesbunten på den ene armen. I den andre holdt han triumferende et enkelt kostymeeksempel som han med en virkelig stor teatergest la oppå de 20 andre mens han med stor aplomb forkynte; "Tvennetyvånn!!" Han hadde nok gjennomskuet oss for lengst, men var "game" nok til å spille med.

Kostymene kom i forskjellige størrelser (heldigvis), og jeg fikk tak i noe som syntes å kunne passe min lange gestalt. Ferdig oppkledd vil jeg anta at jeg nok frembød et nokså latterlig skue. På hodet en høypullet hatt, spiss i formen, og med vid brem.

Jakke med store puffermer, bukse, en slags hollandsk ballongnikkers, og strømper, lange og av ull, den ene rød, den andre grønn. Som sko noen tøffelliknende saker med høye "flipper" foran og bak, men heldigvis uten bjeller.

Iført våre mer eller mindre velpassende kostymer var vi nå klare til å motta instruksjon om hvorledes vi skulle takle vår oppgave som "landsbyfolk".

Inn kom motstykket til vår venn "kostymesjefen". Høy og tynn og med en mine som tydelig ga uttrykk for at han var ganske misfornøyd med det han så. Vi var jo også i sannhet en underlig flokk. Men nå er jeg kommet til det punkt i min beretning hvor jeg kan røpe hemmeligheten vedrørende min påstand om at jeg hadde vært med på å avverge en temmelig "hullet" fremførelse av operaen "Faust". Scenemesteren (det var vel helst det han var) forklarte oss at Minneapolis var siste "stoppested" på denne turneen. Kulissene hadde tatt en del skade av all den "nedpakking og "oppakking" som hadde funnet sted, og fremsto nå som temmelig slitte. Noen steder var det rett og slett rifter, ja sågar hull i dem.

Vår fremste oppgave ville derfor bli å dekke disse slitasjeskader best mulig, men samtidig bevege oss omkring så uanfektet av vår "oppgave" som råd var.

Kanskje han av våre lett forfjamsede ansiktsuttrykk syntes å fornemme hos oss en viss tvilrådighet med hensyn til muligheten av å kunne

løse vår ”dobbelte oppgave”; både å være en del av en dekkoperasjon i forbindelse med de slitte kulissene, og samtidige sprade lystig omkring fullstendig uten bekymringer. For å gjøre forvirringen total, fyrte han nemlig av følgende avskjedsreplikk; ”For God’s sake, try to look natural and don’t stand there like so many statues!” Lettere sagt enn gjort tenkte nok de fleste av oss, og kunne bare håpe på at antall ”hull” i kulissene var færre enn 21, kanskje bare 10, slik at halvparten av gjengen vår kunne ta vare på ”dekkoperasjonen” mens den andre halvparten kunne hengi seg til ”lystig sprading”. At vi så skulle bytte roller med visse mellomrom, var en selvfølge.

Imidlertid skulle vi ikke i ilden før i 2. akt, og det var ennå en halv time før teppet skulle gå opp for den første.

Altså var det god tid til å omrømme seg. Jeg spurte en av scenefolkene om lov til å gå frem og titte gjennom et kikkehull i sceneteppet for å få et inntrykk av scenen sett fra denne siden.

For et halvt år siden hadde jeg nemlig selv vært publikum der ved en konsert. Da var det den verdensberømte heltetenor, dansk/amerikaneren Lauritz Melchior som optrådte. Melchior som så mange ganger tidligere hadde erklært sin brennende kjærlighet til vår egen store Wagnersangerinne, Kirsten Flagstad, nettopp på Metropolitans scene i New York. Det jeg forresten husker aller best fra nevnte konsert var at Melchior etter uttallige

fremkallinger og tilsvarende ekstranummer kom frem igjen en siste gang, og som for å understreke at nok var nok, denne gang iført en svær ulvepels. Publikum tok poenget.

Jeg ble brått revet ut av mine erindringer om Melchior-konserten ved diskret klokkeringing og lavmælt opplysning over høyttaler om at det var 10 minutter til sceneteppet skulle opp.

Jeg trakk meg skyndsomt tilbake til ”the wings” (som det heter på teatersproget) for derfra å følge nøye med i hva som skulle skje i første akt. Det var nemlig i denne jeg ventet meg aftenens største opplevelse. Jeg hadde selv stått på en scene, riktignok av nokså beskjedent format, nemlig Lærerinnelagets lille aula på Hammersborg. Der hadde Theodor Andresens elever holdt en konsert for cirka et år siden, og siste nummer i konserten, og dermed aftenens ”clou” var nettopp hentet fra første akt i ”Faust”, nemlig duetten mellom Dr. Faust og Mephistopheles, og det var undertegnede som skulle synge Djevelens parti.

Gjett derfor om jeg var spent på å se, og fremfor alt høre, hvorledes dette egentlig skulle gjøres. Etter en ganske kort ouverture går teppet opp. For bedre å gjengi hva jeg den gang følte så intenst, velger jeg nå å berette det som fulgte i såkalt ”historisk presens”.

Vi ser inn i gullmakeren og filosofen Dr. Fausts arbeidsværelse. Rommet er sparsomt opplyst. Ved bordet som er overfylt med gamle

bøker sitter den aldrende filosof og grubler over sin vanskjebne, sin tapte ungdom. Foran seg på bordet har han et giftbeger, men han nøler med å tømme det. Fjernt utenfra kan han høre arbeidernes fromme Påskemorgensang, men det har han bare spottens ord til overs for. Hva kan vel Gud gjøre for ham. Kan Han gi ham hans ungdom tilbake?

I sin store fortvilelse ender han opp med å påkalle selveste Satan. Neppe har han uttalt dette ønsket før Mørkets Fyrste plutselig kommer til syne i en sky av ild og svoveldamp, og presenterer seg med sitt; *"Her er jeg, behager jeg ikke. Hvorfor disse stirrende blikke. En fjær i min hatt, en kårde ved lend, og en kappe som praler."*

Her i Northrop Hall ble denne hans presentasjon selvfølgelig sunget på originalsproget, nemlig fransk. Men jeg sang med, inne i meg selvfølgelig, og på norsk.

Dr. Faust farer først sammen i største redsel, men Mephistopheles anlegger så en meget listig og innsnigende tone, og får lokket ut av Faust hvorfor han er tilkalt, og hva som er Fausts ønske. Da han får vite at for Faust er dette å få den tapte ungdom tilbake, lover han ham det mot at Dr. Faust går i hans tjeneste. Det skriver Faust under på, og på Djevelens bud tømmer han sitt giftbeger som ved Djevelens inngripen nå ikke lenger inneholder gift, men en trylledrikk.

Og forvandlingen skjer umiddelbart. Faust fremtrer nå som en ung og

vakker ridder (Det var jo bare å kaste av seg den store sorte kappen), og duetten, som hittil har hatt form av en dialog, går over i fulltonende samsang i forrykende tempo der de begge priser Fausts nyvundne ungdom. Teppet faller, applausen braker løs, publikum er i ekstase.

Det var god applaus i Lærerinnelagets Hus også den gang Ivar Aasheim og jeg fremførte samme duett, men det er liksom litt mer kraft i lyden av 10.000 klappende hender enn av de sølle 500 som representerte Ivars og mine 250 tilhørere, flesteparten bestående av foreldre, brødre, søstre, samt gode velmenende venner.

I 2. akt var det altså at vi skulle slippe til med vår "dekkoperasjon". Det var ingen dreiescene i Northrop Hall, men sceneskiftet gikk forbausende fort, og de noe nedslitte kulissene viste seg heldigvis å være i bedre forfatning enn vi hadde fryktet.

Alt lå altså an til at vi skulle kunne mestre vår dobbelte oppgave, nemlig både å dekke skader på kulissene, og samtidig spankulere "lystig" og "ubekymret" omkring.

Jeg tror vi klarte jobben vår ganske tilfredsstillende, men alt som skjedde fra nå av var nesten som et antiklimaks for meg. Det var duetten mellom Faust og Mephisto jeg var kommet for å høre. Etter 2. akt var heller ikke vår tilstedeværelse lenger påkrevet, da kulissene for de tre påfølgende akter visstnok var i rimelig god stand. Vi fikk derfor valget mellom å forlate lokalet, eller å

overvære resten av forestillingen bak scenen.

Jeg valgte det første, og det tror jeg også mange av mine lesere er glade for, siden de dermed slipper å slite seg gjennom min eventuelle, noe kjedelige oppramsing av hendelsene i 3., 4. og 5. akt.

Men det var ikke av hensyn til mulige fremtidige lesere, at jeg valgte å forlate arenaen så tidlig.

Lenge før min ”deltagelse” i operaforestillingen var blitt aktuell, hadde jeg meldt meg på en utflukt til St. Olaf College sammen med andre

norske studenter ved universitetet, og etter min klokke hadde jeg nå bare knappe halvtimen på meg til å rekke bussen vi hadde leiet. Så nå var det bare fortest mulig å få av seg min ”lystige” landsbyfolkhabitt og på meg mitt vanlige tøy, og deretter springmarsj bort til der hvor bussen ventet.

Er det noen av mine lesere som tror at jeg på bussen klarte å holde mine opplevelser på ”de skrå bredder” for meg selv, vel, da får de nok (dessverre) tro om igjen.

Instituering av en ny loge.

Undertegnede var, sammen med br. Arnfin Evjen og det øvrige embedskollegiet i Storlogen, invitert til instituering av en ny loge i Haugesund, Loge nr. 148 Tonjer, i begynnelsen av mai. En instituering av en ny loge foregår, som mange, men slett ikke alle vet, i 2 avdelinger, først institueringen av den nye logen og deretter innsettelsen av de nyvalgte embedsmenn.

Når navnet på den nye logen ble **Tonjer** har dette med fyret Tonjer å gjøre. Dette ble anlagt i 1846 for å trygge innseilingen til Haugesund nordfra, og har vært et kjent landemerke for haugesunderne.

Tonjer fyr

Vanligvis omtaler ikke TW-NYTT instituering av andre loger, men redaksjonen syntes det av og til kan være betimelig å fortelle litt om Ordenens aktiviteter i andre deler av landet vårt.

Å få besøk av Stor Sire og hans embetsmenn, er større enn vi her i Oslo er i stand til å tenke oss.

Derfor var det var lagt opp et omfattende program både på lørdag formiddag og søndag, med bl. annet besøk hos Kystverket, hvor vi ble vist et nytt navigasjonssystem for skip

som seiler langs norskekysten, og som er under etablering.

I tillegg var vi naturligvis å "skuet" på Tonjer fyr, som på lik linje med mange andre "gamle og flotte fyr" er nedlagt og erstattet med automatiske fyrlykter.

Haraldstøtten er også en av Haugesunds "kjente landemerker", en 17 m høy bautastein som ble reist i 1872 i forbindelse med tusenårsfesten for slaget i Hafrsfjord og markerer stedet der Harald Hårfagres gravhaug skal ha ligget.

En kunnskapsrik og festlig guide hadde logen leien inn for anledningen, og i en minibuss ble vi fraktet videre til Avaldsnes kirke på Karmøy. Kirken er fra året 1250 og ble restaurert i 1929.

Avaldsnes kirke

I 1834 ble det ved kirken funnet en stormannsgrav fra år 300 og Avaldsnes-funnet er det rikeste funn av gull fra Romertiden, som er gjort i Norge.

I tillegg til denne omvisningen i distriktet rundt Haugesund, var det naturligvis en høytidelig og vakker sermoni i forbindelse med institueringen av den nye loge, samt

installasjon av de nyvalgte embetsmenn.

En etterfølgende festmiddag avsluttet det hele.

Et flott arrangement i regi av den nye logen, som har 31 medlemmer.

KB

Kjære Kristin Helland

Jeg takker for ditt innlegg i forrige utgave av TW-Nytt om kontrasten mellom det du opplevde i logesalen og det noe mer løsslupne Nyttårsballet. Det er flott at noen utenfor vår krets, men som samtidig er involvert i våre arrangementer, tar ordet. Jeg er faktisk enig med deg. Det ritualet vi følger er meget høytidelig, alvorlig og krever gode formidlere. For en utenforstående er ritualet en litt for stor kontrast til den etterfølgende festen. Vi som er kjent med alle våre ritualer, har på en annen måte mulighet til å se sammenhengene og reagerer derfor ikke helt på samme måte. Jeg skal prøve å svare på noen av dine spørsmål:

- Forskjellen mellom Nyttårsloge eller Festloge som vi også kaller det, (det som skjer i salen) og våre vanlige ettermøter er stor. Derfor blir kontrasten mellom det som skjer i salen og selve ballet ekstra stort, spesielt for dem som bare deltar en gang pr. år. Brødrene opplever arbeidet i logesalen og det påfølgende "nyttårs-ball", etter at vi er ute av salen, som en naturlig og velkjent todeling av møtet og opplever ikke dette på samme måte som deg og muligens andre ledsagere.

- Vi har hatt undersøkelser blant våre medlemmer og diskusjoner om formen i ritualene. Vi har dessuten vår representant i Storlogen, som har til

oppgave å bringe reaksjoner fra logebrødrene videre til Storlogen. I sine møter tar Storlogen opp innspillene, hvilket med mellomrom, har ført til revisjon av ritualene.

- Slik jeg har tolket undersøkelsene og diskusjonene, har brødrene ingen problemer med å akseptere ritualene slik de er. Jeg vil understreke at forståelsen av og sammenhengen i ritualene er helt sentral. Det å vurdere kun ett rituale, er som å rive et kapittel ut av en bok og ha vanskelighet med å forstå sammenhengen i boka, selv om kapitlet er velskrevet og har mange fine ord og vendinger.

- Jeg har hatt samtaler med mange yngre brødre og de er helt klare på at en av de viktigste årsakene til at de setter pris på logearbeidet, er nettopp form og innhold. Vår tid har behov for kontraster og kontrastene blir på mange måter det som fokuserer på innholdet i ritualene. Det er mulig det finnes brødre som har sluttet i logen grunnet mye av det du er inne på, men jeg har imidlertid aldri møtt noen som har begrunnet sin utmeldelse med dette.

- At vi embedsmenn er "passe gode lesere" må vi ta på vår kappe. Glem imidlertid ikke at vi er vanlige mennesker som ikke er kommet til logen først og fremst for å vise våre leseferdigheter, men som forsøker å forstå budskapet. Når vi først kommer i en posisjon hvor vi må formidle det som står i ritualene gjør vi så godt vi kan. Vi øver faktisk også. Våre ritualer er meget gamle og språket er selvsagt ment for å understreke dette. Det gir budskapet, som faktisk er viktigst, en ekstra forbindelse til det logebrødre gjennom alle tider arbeidet for. Våre yngre brødre gir klart uttrykk for at dette er viktig.

- Vi drøfter i våre nevnder hvordan vi best kan stå til tjeneste for våre syke, hjelpe de etterlatte i et sårt savn og på best måte hjelpe de

trengende i samfunnet. Hvordan den enkelte opplever sitt liv i forhold til de ideale fordringer, må være opp til den enkelte. Vi har ingen vitnesbyrd eller lignende, som ligger implesitt i ditt spørsmål om vi drøfter hvordan vi skal leve opp til ritualene. Det er selverkjennelsen som er det viktigste.

- Dersom en bror ønsker å diskutere de sentrale temaene med sine nærmeste, må han selvsagt gjøre det. Det er mange spørsmål knyttet til "Vennskap, Kjærlighet og Sannhet" eller det å leve opp til Logens idealer. Vi har imidlertid ikke noen organisert virksomhet der pårørende sammen kan diskutere vanskelige spørsmål, bortsett fra at tilbudet om medlemskap i vår Orden gjelder alle.

Nei, Kristin Helland, du er ikke verken masete eller kverulerende. Det er friskt og fint at vi får synspunkter. Jeg sa innledningsvis at jeg er enig i dine innvendinger. Derfor kan jeg love at vi til neste Nyttårsball skal prøve et annet rituale. Egentlig alvorlig nok det også, men ikke så i kontrast, til det etterfølgende ballet.

Takk for innlegget!

Dag Thorkildsen

***Sosialnevnden takker varmt for din støtte ved
Sosialaften – Tirsdag den 16. Mars 2004.***

Så kom vi vel i havn med vår Sosialaften. Det ble en særdeles hyggelig aften med gode brødre og våre gjester. Jeg fikk inntrykk av at man hygget seg sammen, og deltok i loddosalget med stor iver. Hjertelig Takk til alle som bidro med gaver til utlodningen.

Erling Bull beundrer blomstene

Br. Stor Sekretær Morten Buan fra Storlogen gledet oss alle med sitt glimrende foredrag om utviklingen hittil med byggingen av Odd Fellow Barnebyen i San Vicente. Jeg synes dette var en god anledning til å følge opp en så stor felles sosial aktivitet for oss alle. Stor takk til Br. Buan for vel utført oppdrag.

Vår Privatnevnd skred så til verket og serverte et utsøkt brodermåltid til behag for alle. Jeg lurer egentlig på om vi kan få takket dem nok for det de gjør for oss. Ikke av og til, *men hver eneste gang*, gjør de våre møter til en enda hyggeligere opplevelse. Tusen takk til dere.

Det ble på forhånd solgt gjennomgangslodd for kr 7400. Disse loddene gjelder ved alle trekningene, og gav stor uttelling ved trekningen. Med andre ord – kjøp mange av dem neste gang.

Utdeling av gevinster

Jeg er meget godt fornøyd med resultatet av loddosalget og blomsterauksjonen. Etter at alle utgifter er betalt er netto for aftenen kr 24.149. Dette er meget viktige midler når vi nå skal se fremover på nye oppgaver for Sosialnevnden. Nevnden skal

fortsette med noen av de faste aktivitetene sine, men vi skal også sette oss sammen for å forsøke å tenke i nye baner. Dette kommer jeg tilbake til i et eget skriv til TW-Nytt og Web-side.

Betenkte loddsgjere

Og, Nevndens nye formann fikk prøvd seg som leder for første gang. Jeg skylder brødrene Ivar Schmidt og Bjørn Schau en stor takk for hjelp, støtte og veiledning.

Atter en gang, tusen takk til dere alle fordi dere gjorde kvelden så vellykket. Det er takket være deres støtte vi kan fortsette vårt utadvendte sosiale arbeide for våre medmennesker.

Med Broderlig hilsen i
V.K.og S
Simen Levinsky
Formann Sosialnevnden

Sommermøtet tirsdag 1.juni 2004

av Jørn Mood

Som seg hør og bør var det atter tid for vårt sommermøte, denne gang skulle vi få gleden av å ha et meget hyggelig samvær med våre kjære brødre i Loge St. Hallvard.

Spente deltakere kar til å entre bussen

Turen gikk først til Huseby ved Lier der Halvard Vebjørnson, som senere ble vår hovedstadshelgen St. Hallvard, ble født og vokste opp.

I hagen til Villa St. Hallvard

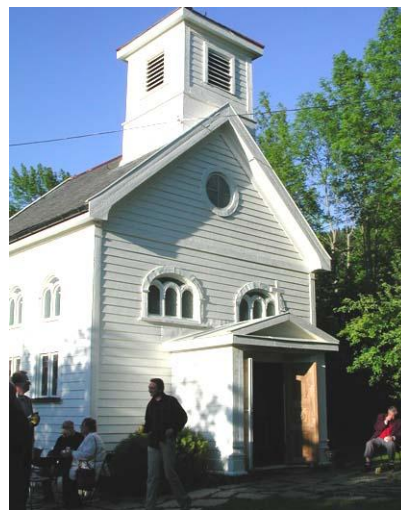
Deretter gikk turen videre til Villa St. Hallvard i Sylling der billedkunstneren Ragnar Olav Hauge (ROH) holder til med sine bilder og keramikkfat, som han også kaller «Bilder på fat»

ROH, eller Ragnar Olav Hauge, begynte å arbeide som billedkunstner på 1970-tallet. Han har tidligere vært presentert i Kunstklubben med litografier og tresnitt, men mange forbinder denne kunstneren like mye med andre uttrykk som maleri, fotografi, digitale teknikker, skulptur og keramikk.

ROH viser bilder

Selv sier han om sin uttrykksform: Jeg er opptatt av mellomrommene mellom mennesker. I møtet med andre dreier det seg om å se og bli sett, og i dette møtet er vi uendelig sårbare. Ansiktet vi møter verden med, representerer noe uenevnelig, noe hudløst. Å la seg berøre er en blottstilling. I kunsten, som er det minst regulerbare elementet i vår regulerte verden, kan man oppleve det grenseløse, det bunnløse.

Villa St. Hallvard

Villa St. Hallvard i Sylling, er opprinnelig et nonnekloster som ble bygd av Frans av Xavier-ordenen i 1905, og i tilknytning til huset er det et lite kapell. Kapellet ble avvigslet i 1960, men står fremdeles slik som da det ble reist. Roh forteller at da han kjøpte stedet, hadde han planer om å bruke kapellet som atelier. Han skjønte imidlertid raskt hvilke unike kvaliteter bygget hadde, og i stedet for ombygning til atelier ble det restaurering av et interiør som kan skilte med bl.a. vakre glassmalerier. Stedet stilles i dag til disposisjon for ulike konserter og teateroppsetninger. Selv opplever ROH disse spesielle omgivelsene som en forbindelseslinje til en historie og en tradisjon som han ikke kan unngå å bli påvirket av.

Etter en flott omvisning og en enkel bevertning, gikk turen til Holmen Fjordhotell der vi alle ble servert en enkel sommerbuffet. En meget interessant tur og en meget hyggelig kveld satte en fin ramme på et lite farvel med Logebrødre for denne gang.

Bilder fra vårterminen

Sosialaften

Sommerutflukt

Sommerdikt

Av Rebekkasøster Hedvig Nilesen i Danmark

Juni – jeg kender dig nøje,
du er farver og dufte og sang,
når du mestrer det fulde orkester,
får det fylde og lysende klang.

Juni – din skønhed og ynde
kan ikke beskrives med ord,
du er livets bestandige gåde,
du er både himmel og jord.

Juni – jeg ved, det er tiden,
at skoven skal grønnnes igjen,
at blomster i brogede klynger
skal stå, hvor jeg vender mig hen.
Det er, som det altid har været,
dog undres jeg mer og mer,
- thi ingen af verdens vise
begriber hvordan det sker.

Juni – vi er jo så kloge,
om meget vi ved besked,
men gælder det livet og døden,
da er det kun lidt, vi ved.
Jeg venter, det skal blive sommer,
men hvordan en spire kan gro,
derpå får jeg ingen forklaring,
jeg ser det – og så må jeg tro.

Juni – vi synger om pinse,
om solen i al sin glans,
på hurtige fjed må du ile,
og snart er vi nået Sct. Hans.
Lidt længsel og uro i blodet
det har dunok med til enhver,
- så rejser vi du for at lære,
at *lykken* den findes kun her.

Nytt fra SOS-barnebyen i San Vincente

I siste utgave av TW-NYTT lovet vi å følge opp byggingen av den nye barnebyen i San Vincente. Etter hva vi vet begynner familiehusene nå å bli ferdige og startskuddet for bygging av et sosialsenter i tilknytning til byen, vil skje i løpet av ikke alt for lang tid. Dette sosialsenteret skal bygges i tilknytning til barnebyen og gi et variert helse- og sosialtilbud til lokalbefolkningen i området.

Barnebyen skal, som tidligere nevnt, bestå av 12 familiehus, et gjestehus og en administrasjonsbygning, og vil gi et nytt hjem til 120 barn.

Byggeprosessen fikk en litt vanskelig start, ettersom jorden lenge var for våt, etter regntiden.

I El Salvador er det viktig at jorden er helt tørr når man starter med bygging, slik at stabiliteten i husene er gode, for på den måten er de bedre beskyttet mot jordskjelv.

Den lokale arkitekten har fortalt at byggeprosessen nå går etter planen og forteller videre at han har tegnet barnebyen på en måte som gjør at de fleste familiehusene blir vestvente, slik at barna og mødrene kan nyte solnedgangen om kvelden.

Selve den offisielle åpningen av byen vil trolig finne sted i mai 2005. (17.mai?)

Opplegget er slik at når et familiehus er ferdig, ansettes en "mor". Deretter innlemmer man et og et barn av gangen, slik at det enkelte barn føler seg trygg i de nye omgivelsene og blir godt kjent med sin nye mor, før neste barn tas inn. Dette gjøres for at det ikke skal bli et barnehjemspreg på byen, *men et nytt hjem*.

Av den grunn tar det derfor noe tid før de barna som skal bo i de enkelte husene er installert og den nye byen kan åpnes offisielt.

Som en liten kuriositet har vi blitt fortalt at gatene i den nye barnebyen skal få navn etter noen av de logene i Norge, som bidro mest, under landssaken i fjor.

Det engasjement og den innsats som søstere og brødre i Norge har utvist i denne saken har også blitt registrert i Odd Fellow kretser i USA.

De har blitt smittet av vår iver og vårt engasjement rundt SOS-barnebyer, og har nå gått i gang med et lignende prosjekt i Kambodsja og som skal finansieres av Sovereign Grand Lodge i USA.

I tillegg til å være en SOS barneby, vil dette sentret også gi et tilbud til de mange hiv/aids rammede barna i området rundt byen Battambang, hvor den nye barnebyen bygges.

KB

Gjesteskrubenten

TW-NYTT vil i de kommende utgaver forsøke å finne frem til "gjesteskrubenter", personer som ikke nødvendigvis må være medlemmer av vår loge eller vår orden, men som kan bidra med innlegg som omhandler noen av vår Ordens etiske begrep. Vi tror det kan det være spennende å søke impulser fra andre, også utenfor vår svære.

Vi har denne gang henvendt oss til br. Egil Nord, for de fleste av oss et velkjent navn, både som tidligere medlem av vår loge og som tidligere redaktør av TW-NYTT. I denne artikkelen tar han for seg tema Vennskap.

I Odd Fellow Ordenen har vi lagt tre tungtveiende handlingsbegreper til vår livsgjærning;

Vennskap, Kjærlighet og Sannhet

De to førstnevnte livs-søkender omfatter områder vi med anstrengelser kan arbeide med i daglig praksis i vår felles medmenneskelige streben, - og la alle våre feil bli sporen til ytterligere bestrebelser. Med sannheten, eller Sannheten tilkommer en tilleggsdimensjon der tvil og tro vil kunne gi innpass i det forventningsfulle. Uansett; disse tre "livsnæringer" gir *samlet* den eneste farbare vei til den verden vår Far ga oss, men som vi ikke klarte å ta imot.

Vi vil i denne artikkelen konsentrere oss om *Vennskap*.

oooOooo

Uten vennskap, intet liv. ingen utvikling, sogar ingen sameksistens!

Thomas Wildey hentet sin lærdom i Den Hellige Skrift, og lærte oss at brødrenes vennskap må utvikles i den retning som oppløfter oss til medmenneskelighetens gjensidige varme og omsorg –

båret av kjærlighetens kraft - under vissheten om at Sannheten alltid står foran oss. Dermed vil vennskapet oppstå som *ekte vennskap*.

Vi føler alle hva et ekte vennskap er. Det enkleste svaret er: "*Et **ekte** vennskap er det vennskapet vi ikke har, men sterkt har ønsket oss!*"

Hvordan er det mulig å feile i vennsopsoppbygningen når vi alle er enige om at vennskap er det viktigste vi har å leve for?

I Odd Fellow Ordenen gir Thomas Wildey svaret; Vennskapet står ikke på egne ben! Vennskapet er avhengig av sin drivkraft for å fungere, nemlig kjærligheten. Uten genuin kjærlighet til våre medmennesker blir vennskap et *bekjentskap*! Men vennskapet har, - som alle andre medmenneskelige mål, - både direkte trusler og lettsindige handlinger som forstyrrende elementer. Kanskje bør vi Odd Fellow brødre være spesielt oppmerksomme på forskjellen mellom vennskap og bekjentskap. Bekjentskap er uforpliktende. Vennskapet forplikter! Vennskapet nøyer seg ikke med ord alene, men krever handling når en bror søker deg. Vennskapet har sin

prøve den dagen din venn trenger din handling for *hans* egen skyld, ikke dine ord for *din* befrielse skyld.

Det beste ved en venn er å kunne gi og å yte av seg selv når *han* trenger det, uten at du får tilbake. For hvis du får tilbake så ville tjenesten vært å få kjøpt i en forretning. Vennskap er ikke en handlevare!

Vennskap i vår verden - Odd Fellow Ordenen anskueliggjøres ved det sterkeste krav som kan stilles et menneske om kjærlighet til vennskapets dybde. Jonathan falt til slutt på krigsmarken for sin venn.

Vi kan ikke alle være like sterke som David og Jonathan. Vi kan ikke yte lengre enn hva vi evner. Men én ting evner vi alle, nemlig å spørre oss selv: "Hva har jeg gjort overfor min bror etter at vi hadde den hyggelige samtalen sist? Spurte han meg om noe jeg *kunne* ha gjort noe med – og/eller burde ha gjort noe med?". Søkte han meg?

Når jeg stiller meg selv disse spørsmål får jeg alltid dårlig samvittighet. Jeg skylder på det som vi alle gjør, nemlig *manglende tid*!

Frasen "manglende tid" eller det nå etterhvert så moderne ordet "tidsklemme", er

kun et unnskyldende ord for likegyldighet, eller i beste fall dårlig samvittighet. Det som engasjerer et menneske krever ikke tid. Tiden er den største gave vi har for å få lov til å virke i livet på jorden. Dermed står vi bare igjen med eget valg; - vil jeg bruke tiden på det

viktigste i verden, nemlig menneskene rundt meg, eller vil jeg bruke tiden for oppsamling av den makt og de handlevarer som fortrenger kjærlighetens mulighet til å gi grobunn for vennskapets drift med dens eksistensielle lykkelig ballanse?

Jeg velger meg vennskapet fremfor bekjentskapet!

Med broderlig hilsen
i Vennskap, Kjærlighet og Sannhet

Egil Nørde

Visste du at vi har en hotellavtale?

Odd Fellow Ordenen har en hotellavtale med hotellkjeden Rica Hotellene, noe som gir oss en rabatt på værelser både i midtuke og i weekend.

Er du på reise til et sted hvor kjeden har hoteller, lønner det seg å si ved bestilling: **”Jeg er medlem av Odd Fellow Ordenen – vi har en rabattordning med Rica kjeden”**

For å finne ut hvor kjeden har sine hoteller, kan du gå inn på www.rica.no eller ringe Rica Hotellene.

Husk at kjeden også har hoteller utenfor Norge.

Program for høsten 2004

Tirsdag	07.09.04	19.00	D		Arbm.
Tirsdag	14.09.04	19.00	A		Arbm.. Skalldyraften
Tirsdag	21.09.04	19.00	B	-+	
Tirsdag	28.09.04	19.00	C		Klba.
Tirsdag	12.10.04	19.00	D		Instr.
Tirsdag	19.10.04	19.00	A	0+	Besøk fra nr. 18 Varna (Galla)
Tirsdag	26.10.04	19.00	A		25 Ve.Ju. Besøk nr. 10 St. Hallvard (Galla)
Tirsdag	09.11.04	19.00	B		Arbm. Sangaften.
Søndag	14.11.04	19.00	A		Minneloge.
Tirsdag	16.11.04	19.00	D	-+	Eks. OM aften (Viltaften)
Tirsdag	23.11.04	19.00	A		Va Informasjonsmøte
Tirsdag	30.11.04	19.00	B		Arbm. Privatnemdens aften
Tirsdag	14.12.04	19.00	C		Arbm. Juleavslutning
Tirsdag	30.12.04	17.00			Juletreffest
Tirsdag	04.01.05	19.00	A		Arbm.
Lørdag	15.01.05	18.00	A		Nyttårsball
Tirsdag	18.01.05	19.00	B	0+	(Galla)

Thomas Wildey
Ordenens første organisator og leder
1782 - 1861

«What Can I Do For You»